

др Станко Бејатовић,
ванредни професор Правног факултета у Крагујевцу

ИНСТИТУТ ГОЊЕЊА ПО ПРЕДЛОГУ ОШТЕЋЕНОГ И ПРЕДСТОЈЕЋЕ ИЗМЕНЕ ЈУГОСЛОВЕНСКОГ КРИВИЧНОГ ЗАКОНОДАВСТВА

У раду се разматра институт кривичног гоњења по предлогу оштећеног за чије се озакоњење аутор залаже већ приликом првих измена у југословенском кривичном законодавству. За основ оваквог залагања аутор узима, пре свега, чињеницу да и у југословенском кривичном праву постоји одређени број кривичних дела код којих се мора узети у обзир и став оштећеног према кривичном гоњењу њихових извршилаца, будући да она на посебан начин дирају личну сверу његовог живота, али истовремено имају и такав друштвени значај да њихово кривично гоњење не може бити у потпуности препуштено оштећеном.

Поред анализе кривичних дела за извршење којих кривично гоњење треба предузимати по предлогу оштећеног, аутор у раду обрађује и процесноправна питања овог института. Даље, полазећи од схватања да предлог оштећеног за кривично гоњење, по највећем броју кривичнопроцесних питања, треба третирати на исти начин као и приватну тужбу, аутор кроз обраду низа питања овог института даје и предлоге *de lege ferenda* по питању приватне тужбе у југословенском кривичнопроцесном законодавству.

Кључне речи: *Кривично дело. - Кривично гоњење. - Оштећени. - Предлог за кривично гоњење. - Приватна тужба.*

У југословенском кривичном законодавству све до доношења Кривичног закона СФРЈ, републичких и покрајинских кривичних закона и Закона о кривичном поступку из 1976. године, постојао је институт кривичног гоњења по предлогу оштећеног. Наиме, поред кривичних дела за која се кривично гоњење предузимало по службеној дужности и кривичних дела за која се гонило по приватној тужби, постојао је и изванредан број кривичних дела за која се кривично гоњење предузимало по предлогу оштећеног. Случај, нпр. са кривичним делима: принуде - члан 149; угрожавања сигурности - чл. 153. нарушавања неповредивости стана - чл. 154. ст. 1; повреде тајности писма или других пошиљки - члан 156. ст. 1. и 2; оштећења туђе ствари - чл. 257. ст. 1. (ако је оштећена приватна имовина); оштећења туђих права - чл. 264. Кривичног зако-

ника (1). Слично овим кривичним делима, законодавац је и код извесног броја других кривичних дела дао превагу заштити међусобних односа оштећеног и извршиоца и овластио оштећеног да цени опортунитет кривичног гоњења. Сходно овом критеријуму, ако извршилац живи у заједничком домаћинству са оштећеним, онда се на основу чл. 266. ст. 2. Кривичног законика кривично гоњење предузимало по предлогу оштећеног и за кривична дела: крађе - чл. 249; тешке крађе - чл. 250; утаје - чл. 254. ст. 1, 3. и 4; одузимање моторног возила - чл. 254а; одузимања туђе ствари - чл. 256; оштећења туђе ствари - чл. 257; преваре - чл. 258; злоупотребе поверења - чл. 260. ст. 1; оштећења туђих права - чл. 264. и прикривања, - чл. 265. Кривичног законика.

Доношењем Кривичног закона СФРЈ, републичких и покрајинских кривичних закона и Закона о кривичном поступку из 1976. године овај институт је укинут, уз образложење да споразум оштећеног с окривљеним у поступцима за кривична дела за која се гони по предлогу доводи до обуставе поступка, чиме оштећени "може изиграти сав досадашњи труд и ангажовање јавног тужиоца и суда и без обзира на то што у конкретном случају стоје сви елементи кривичног дела". Кривична дела код којих се гоњење предузимало по предлогу оштећеног пребачена су како у кривична дела за која се гони по приватној тужби, тако и у кривична дела за која се гони по службеној дужности. Овакво законско решење у својој досадашњој практичној примени показало је извесне негативне последице. Са једне стране, природа знатног броја кривичних дела која су пребачена у групу кривичних дела за која се гони по приватној тужби, остала је и даље таква да тражи одређени ангажман и средства за њихово гоњење којим оштећени не располаже (а која је раније надокнађивала држава ступањем својим прогином преко јавног тужиоца на место оштећеног). Са друге стране, показало се да сва она кривична дела која су пребачена у групу кривичних дела за која се гони по службеној дужности, ипак нису таква да их увек и безусловно треба гонити независно од воље оштећеног. Код појединих кривичних дела (посебно кад су у питању кривична дела где поступак залази у личну и интимну сферу оштећеног или где су оштећена, односно угрожена лична права и интереси, а правни поредак не трпи од тога значајнију штету) друштво не може имати већи интерес за кривични прогон од самог оштећеног. Постоји одређени број кривичних дела код којих треба узети у обзир став оштећеног према кривичном гоњењу њихових учинилаца, јер она на посебан начин дирају личну сферу његовог живота или пак однос који постоји између оштећеног и учиниоца кривичног дела, а која истовремено имају такав друштвени значај да њихово кривично гоњење не може бити у потпуности препуштено оштећеном. Код ових кривичних дела нужно се мора поставити питање како обезбедити најбезболнију и најправилнију равнотежу различитих интереса у кривичном поступку, у ситуацији када постоји интерес оштећеног да буде поштеђен непријатности кривичног поступка али и интерес, како његов тако и интерес друштва, да учинилац буде оглашен кривим и кажњен. Чини се, сасвим оправдано, да се решење овог питања може наћи кроз поновно озакоњење института кривичног гоњења

(1) "Службени лист ФНРЈ", број 13/51.

по предлогу оштећеног. Из ових разлога у југословенској кривично-правној теорији и судској пракси све више су присутна мишљења да у материјално кривично законодавство треба поново вратити овај институт, а у Закон о кривичном поступку уградити одговарајуће одредбе процесног карактера. С обзиром на оправданост оваквих мишљења, поставља се питање како би требало регулисати овај институт у предстојећим изменама југословенског кривичног законодавства.

Посматрано са аспекта одредаба Закона о кривичном поступку из 1953. године (2) у којем је, на сасвим задовољавајући начин, био већ регулисан овај институт, као и са аспекта присутних схватања у теорији кривичног процесног права и нашој судској пракси по овоме питању, основне карактеристике института гоњења по предлогу оштећеног у предстојећим изменама југословенског кривичног законодавства требале би да буду:

1. Предлог оштећеног за кривично гоњење треба да представља процесну претпоставку која је неопходна да би јавни тужилац могао да покрене кривични поступак. Од воље оштећеног треба да зависи да ли ће се кривични поступак не само покренути, већ и наставити и редовно окончати код ове групе кривичних дела. Наиме, у случају ових кривичних дела, јавни тужилац не би могао захтевати спровођење истраге нити подићи непосредну оптужницу, односно оптужни предлог, све док оштећени не стави предлог за кривично гоњење, а кривично гоњење се не би могло наставити ако оштећени одустане од предлога (3). Но, кад јавни тужилац прими предлог за кривично гоњење он даље поступа као у случајевима када се ради о кривичним делима за која се гони по службеној дужности. С обзиром на ово, предлог за кривично гоњење би био изузетак од принципа легалитета кривичног гоњења, јер чини да покретање кривичног поступка и његово одржавање у току, зависи од воље оштећеног. При одлучивању о томе да ли ће се ставити предлог или већ стављени предлог повући, оштећени не би био везан никаквим обавезама које проистичу из закона, већ искључиво својим схватањем и осећањем целисходности кривичног гоњења одређеног извршиоца (4).

2. Предлог оштећеног за кривично гоњење третирао би се, по низу питања, на исти начин као и приватна тужба. У више одредаба све што је постављено као правило за приватну тужбу важило би и за предлог оштећеног за кривично гоњење. Ово би се превасходно односило на:

(2) "Службени лист ФНРЈ", број 40/53.

(3) Сходно овоме, решавајући о приговору против оптужнице, веће би одлучило да нема места оптужби и да се кривични поступак обуставља и ако би установило да нема предлога оштећеног за кривично гоњење. Исто тако, суд би изрекао пресуду којом се оптужба одбија ако не би било потребног предлога оштећеног или ако би оштећени одустао од предлога за кривично гоњење.

(4) У случају када би оштећени поднео предлог за кривично гоњење против непознатог учиниоца, јавни тужилац би могао тада затражити од органа унутрашњих послова да предузме поједине истражне радње, односно могао би предложити истражном судији да предузме поједине истражне радње у вези са извршењем кривичног дела од стране непознатог извршиоца. Међутим, неовисно од тако постављеног предлога, оштећени би морао, када се утврди ко би могао бити извршилац односно за кога постоје основи сумње да је извршилац, посебно да се изјасни у погледу гоњења тако индивидуално одређеног лица, јер би тек тада предлог оштећеног за кривично гоњење био потпун.

рок у којем се има поднети предлог; прелажење права на предлог на наследнике; недељивост предлога; право одустанка од предлога; подношења предлога у случају када је оштећени малолетник или лице које је потпуно лишено пословне способности.

Сходно изнетом, и предлог оштећеног за кривично гоњење као и приватна тужба морали би бити поднети у року од три месеца од дана када је овлашћена особа сазнала за кривично дело и учиниоца. Значи, и код кривичних дела за која се гони по предлогу оштећеног, рок старелости предлога за кривично гоњење рачунао би се од дана када је овлашћена особа сазнала за кривично дело и учиниоца, а не само од дана сазнања за кривично дело. Предлог за кривично гоњење могао би бити поднет и после три месеца од дана када је овлашћено лице сазнало за кривично дело под условом да није истог дана сазнало и за учиниоца. Даље, као и код приватне тужбе, сврха и смисао прописа по којим би се предлог морао поднети у року од три месеца од дана сазнања за кривично дело и учиниоца, састоји се у томе што се претпоставља да оштећени не намерава или да је одустао од намере да захтева прогон ако предлог није ставио у овом року. Исто тако, одређивањем овог рока, временски се ограничава и несигурност и неизвесност окривљеног по питању да ли ће против њега бити покренут кривични поступак или не, а тиме и могућност за евентуално вршење недозвољених притисака од стране оштећеног према окривљеном.

3. У случају да је извршењем кривичног дела за које се гоњење предузима по предлогу оштећено више лица, онда би сваки од тих оштећених имао посебно - сопствено овлашћење на подношење предлога за кривично гоњење, с тиме што би све те предлоге, уколико су благовремени, требало сматрати као једну јединствену целину, јер је у питању само једно кривично дело (5).

4. У случају смрти оштећеног с предлогом за кривично гоњење по питању сукцесије важило би, такође, све оно што важи и за приватног тужиоца. Наиме, ако би оштећени умро у току рока за подношење предлога или у току поступка, његов брачни друг, деца, родитељи, усвојиоци, браћа и сестре могли би у року од три месеца после његове смрти поднети предлог за кривично гоњење, односно дати изјаву да поступак продужују. С обзиром на овакву законску могућност, могло би се поставити неколико питања. Прво, да ли би набројана лица једно друго искључивала са правом првенства према реду који је означен у тексту или би сва она била овлашћена без икаквог ограничења, па би им се захтеви спајали у једну целину тако да би се сва та лица сматрала једним колективним процесним субјектом. Чини се оправданим друго решење под условом да захтеви свих тих лица која учествују у поступку, као један субјект, буду благовремени, јер благовременост сваког захтева узетог појединачно, условљава учешће сваког од тих лица у поступку. Даље, основ за исправност оваквог схватања лежи и у чињеници да сваки од наведених субјеката, изузев брачног друга, може имати више лица међу којима унутар тога круга не може бити никакве разлике. Уз то, не може се од свих тих лица захтевати да знају за намере у односу на ово питање које имају остала лица из наведеног круга субјеката. Друго,

(5) Тако и Спасоје Милићевић, *Основи кривичног права и кривичног поступка*, Београд, 1959, стр. 154.

с обзиром на чињеницу да се у брачном и породичном праву положај ванбрачне заједнице, посебно у оним ситуацијама где она дуже траје, све више приближава, а у многим ситуацијама и изједначава са брачном заједницом, нужно се мора поставити питање оправданости прављења разлике у процесноправном положају и кривичном поступку између ванбрачног и брачног друга, што је у низу случајева већ присутно у нашем позитивном кривичнопроцесном законодавству. С обзиром на ову чињеницу, чини се сасвим оправданим изједначити процесноправни положај у кривичном поступку ванбрачног друга са брачним и на тај начин предвидети и могућност ванбрачном другу да се појави у својству сукцесора не само приватног тужиоца и оштећеног с предлогом за кривично гоњење већ и оштећеног уопште. Исправност оваког схватања не сме бити доведена у питање ни чињеницом да доказивање постојања ванбрачне заједнице није увек једноставно. Уосталом, и поред досадашње присутности тога проблема у пракси, ванбрачна заједница је и по садашњем решењу ЗКП, на пример основ за изузеће судије или судије поротника, истина само за факултативно а не и за обавезно, као што је то случај са брачном заједницом (6).

5. Малолетници, као ни лица која су потпуно лишена пословне способности не би били овлашћени на подношење предлога за кривично гоњење. За та лица, предлог за кривично гоњење, као и приватну тужбу, уколико се ради о кривичним делима за која се гони по приватној тужби, подносили би њихови законски заступници. Међутим, малолетник који је навршио шеснаест година, могао би и сам поднети предлог, односно приватну тужбу.

6. Од предлога за кривично гоњење, као и од приватне тужбе, оштећени би могао одустати све до завршетка главног претреса. У том случају долазило би до окончања кривичног поступка и оштећени би губио право на поновно подношење предлога, што такође потврђује већ изнету констатацију да би предлог за кривично гоњење био строго лично право. Уз то, оштећени који би одустао од предлога за гоњење, сносио би трошкове под даљим условом да окривљени није изјавио да ће их сносити. Изјава о одустанку од кривичног гоњења морала би да буде дата органу - суду пред којим се води поступак, а не и пред неким другим органом.

У разматрању питања права оштећеног да одустаје од већ уложеног предлога за кривично гоњење, треба имати у виду и чињеницу да би овлашћено лице које је поднело и предлог за кривично гоњење и предлог за остваривање имовинскоправног захтева у кривичном поступку могло у току кривичног поступка - такође до завршетка главног претреса, да одустане од имовинско-правног захтева. Међутим, тим одустанком он истовремено не одустаје и од предлога за кривично гоњење. Ово из разлога што предлог за кривично гоњење и предлог за остваривање имовинскоправног захтева у кривичном поступку не би били у међусобној зависности. Оштећени би могао поднети предлог за кривично гоњење а уопште не истицати имовинскоправни захтев настао извршењем кривичног дела. Лице овлашћено на подношење имовинскоправног захтева у кривичном поступку има пуну слободу из-

(6) Члан 39. ст. 6. Закона о кривичном поступку ("Сл. лист СФРЈ", бр. 4/77).

бора за остваривање имовинскоправног захтева насталог извршењем кривичног дела (да ли ће га остварити у кривичном поступку или у парници) као и пуно слободу накнаде промене раније изабраног пута остваривања већ постављеног имовинскоправног захтева, и то независно од било какве везе са предлогом за кривично гоњење (7).

7. За разлику од одустанка од предлога не би, сасвим нормално, била предвиђена могућност да се оштећени свог права на подношење предлога за кривично гоњење може унапред одрећи. Оштећени може само ово право не искористити или пак, као што је то већ речено, да одустане од већ поднетог предлога, а не и да се унапред од њега одрекне (8).

8. Предлог за кривично гоњење оштећено лице треба да поднесе непосредно државном органу који је овлашћен за пријем кривичне пријаве, а то је надлежни јавни тужилац. Међутим, ако се предлог поднесе суду, органу унутрашњих послова или ненадлежном јавном тужиоцу, они ће предлог примити и одмах га доставити надлежном јавном тужиоцу. У таквом случају, благовременост предлога се цени према времену предаје овим државним органима, а не према томе када је он од стране тих органа достављен надлежном јавном тужиоцу. С обзиром на то, и предлог за кривично гоњење био би поднет на време ако је пре истека остављеног тромесечног рока поднет било којем државном органу које је у смислу члана 150. ст. 3. ЗКП овлашћен за пријем кривичне пријаве, без обзира на то што је тај предлог достављен надлежном јавном тужиоцу после истека рока од три месеца.

9. Садржина предлога оштећеног за кривично гоњење, као ни његова форма, ни начин подношења не би били посебно прописани законом. Сходно овоме, када су у питању кривична дела за која се гони по предлогу, имало би се сматрати да је оштећени поднео предлог у случају кад постоји његова несумњиво изражена воља да учинилац за одређено кривично дело буде кривично гоњен. Форма у којој се то изражава може бити различита. То може бити у виду предлога за кривично гоњење, кривичне пријаве, предлога за остваривање имовинскоправног захтева, а под одређеним условима и у виду приватне тужбе. Уз то, предлог се може поднети писмено - поднеском, или усмено - на записник. Према томе, довољно је да је једним од ових начина оштећени изразио вољу да учинилац буде кривично гоњен за извршено кривично дело. При томе је одлучујуће да се јасно види на које се противправно поступање та изјава оштећеног односи и на ког учиниоца се односи, а уз то, предлог мора да садржи и означавање доказа којима се има утврдити постојање чињеница важних за одлуку. Није нужно да оштећени означи и правну квалификацију дела, због тога што се предлог доставља надлежном јавном тужиоцу, дакле органу који врши кривично гоњење и који је стручан да да претходну оцену правне квалификације, док коначну правну оцену дела одређује суд.

10. У случају ако је оштећени поднео кривичну пријаву или је ставио предлог за остваривање имовинскоправног захтева у кривичном

(7) Види: Др Славко Бејатовић, *Оштећени у кривичном поступку*, Нови Сад, 1993. године, стр. 121-159.

(8) За супротно мишљење види: Др Бранко Петровић, *Приручник за практичну примену Закона о кривичном поступку*, Београд, 1968, страна 114.

поступку, има се сматрати да је тиме ставио и предлог за гоњење (законска претпоставка), јер само подношење кривичне пријаве или предлога за остваривање имовинскоправног захтева у кривичном поступку укључује у себи и предлог за кривично гоњење. Исто тако, благовремено поднета приватна тужба, има се сматрати благовремено поднетим предлогом оштећеног за кривично гоњење ако се у току поступка утврди да се ради о кривичном делу за које се гони по предлогу. Са друге стране, ако је оштећени поднео кривичну пријаву или предлог за кривично гоњење, а у току поступка се утврди да се ради о кривичном делу за које се гони по приватној тужби, пријава, односно предлог, имају се сматрати правовременом приватном тужбом, само ако су поднети у року предвиђеном за приватну тужбу.

11. У покренутом кривичном поступку оштећени са предлогом за кривично гоњење био би особени кривичноправни субјект а јавни тужилац кривичнопроцесна странка. Поред права одустанка од предлога он би имао и бројна друга права која су законом прописана за оштећеног и приватног тужиоца. Тако, на пример имао би право да у истрази указује на све чињенице и доказе који су од важности за утврђивање кривичног дела и имовинскоправног захтева. Даље, имао би право да разгледа списе истраге, с тим што би му се оно могло ускратити док не буде саслушан као сведок. На главном претресу имао би право да предлаже доказе, да поставља питања оптуженом, сведоцима и вештацима, да износи своје примедбе и објашњења у погледу њихових исказа, као и да даје друге изјаве и да ставља друге предлоге.

Имајући у виду предње изнето, може се закључити да би предлог за кривично гоњење као и приватна тужба представљали, не само процесну претпоставку за покретање и ток кривичног поступка, истина код двају одвојених група кривичних дела, већ би то биле и одвојене претпоставке које би се сасвим оправдано, по највећем броју питања третирале на скоро исти начин. Но, ипак, и поред тога између приватне тужбе и предлога оштећеног за кривично гоњење постојале би и значајне разлике. Оне би се састојале, пре свега, у томе што би у поступку за кривична дела за која се гони по приватној тужби приватни тужилац био једини тужилац, он је *dominus litis*, док би у поступку за кривична дела за која се гони по предлогу јавни тужилац био главни - примарни тужилац. С обзиром на ово, у литератури су присутна схватања по којима су кривична дела за која се гони по предлогу оштећеног у ствари, кривична дела за која се поступак води по службеној дужности, због чега је јавни тужилац и позван на подизање и заступање оптужбе (9). Но, и поред овога, и између кривичних дела за која се гоњење предузима по предлогу и кривичних дела за која се гони по службеној дужности такође би постојала важна разлика. И поред тога што би и код кривичних дела за која се гони по предлогу јавни тужилац био главни и примарни тужилац, ипак би његова активност везана за покретање и вођење кривичног поступка била условљена вољом оштећеног, што није случај код кривичних дела за која се гони по службеној дужности. Ово из разлога што код првих, јавни тужилац не би могао започети кривични поступак док оштећени не стави предлог за кривично го-

(9) Др Божидар Марковић, *Уџбеник судског кривичног поступка Краљевине Југославије*, Београд, 1930. година, стр. 173.

њење. Уз то, у тако покренутом кривичном поступку, одустанком оштећеног од предлога долазило би аутоматски до обуставе кривичног поступка. Значи, независно од воље јавног тужиоца.

Усвајајући разлоге због којих држава треба да води рачуна о интересима оштећеног и да допусти његов утицај у поступку, ипак тај утицај оштећеног, као што видимо, код кривичних дела за која се гони по предлогу не би био тако свемоћан као што је то случај код приватне тужбе. Ово је сасвим нормално, јер и поред велике сличности у разлозима из којих се мора допустити утицај оштећеног у поступку, постоји ипак и одређена разлика у њиховој јачини код ове две групе кривичних дела. У групи кривичних дела за која се гони по приватној тужби, треба да улазе само она кривична дела код којих је интерес оштећеног стално и несумњиво изнад интереса државе па се због тога и цела судбина поступка предаје у руке приватном тужиоцу који самостално и покреће и води кривични поступак. Насупрот овоме, у групи кривичних дела за која се гони по предлогу, треба да уђу таква кривична дела код којих је интерес државе за кривично гоњење јачи, с тим што држава истовремено води рачуна и о интересима оштећеног утолико што му препушта самоиницијативу за покретање поступка. Но, како су овде у ствари претежнији јавни од приватних интереса, то чим је предлог стављен, држава преко јавног тужиоца предузима даље гоњење.

(Примљено 5. априла 1993)

Dr. Stanko Bejatović,
Associate Professor of the Faculty of Law in Kragujevac

THE INSTITUTE OF PROSECUTION AFTER THE PROPOSAL BY THE PERSON SUFFERING DAMAGE AND THE ONCOMING AMENDMENTS OF YUGOSLAV CRIMINAL LEGISLATION

Summary

The author favours the introduction into Yugoslav criminal legislation of the institute of prosecution after the proposal by the person suffering damage, already in the process of imminent amending of that legislation. The ground for such view is found in the existence of a number of criminal offences where the attitude of the person damaged by such offences should be taken in consideration because his personal sphere is affected, but at the same time such cases can not be entirely left out to the initiative of the person damaged.

In addition to the analysis of criminal offences included in the above category, the author deals with procedural issues of this institute. Beginning with the concept that the proposal for criminal prosecution by the person damaged, in most instances of criminal procedure, should be treated as private actions, the author, while elaborating a series of issues of the institute, proposes *de lege ferenda* changes concerning it.

Key words: *Criminal offence. - Criminal prosecution. - Person suffering damage. - Proposal for criminal prosecution. - Private action.*

Stanko Bejatović,
professeur à la Faculté de droit de Kragujevac

L'INSTITUT DE LA POURSUITE PÉNALE SUR PROPOSITION DE
LA PARTIE LÉSÉE ET LES FUTURS CHANGEMENTS DE
LA LÉGISLATION PÉNALE YOUGOSLAVE

Résumé

L'auteur examine dans son travail l'insitut de la poursuite pénale sur proposition de la partie lésée dont la légalisation il préconisait dès l'introduction des premiers changements dans la législation pénale yougoslave. Il prend pour base d'un tel engagement avant tout le fait que dans la législation pénale yougoslave aussi, il existe un certain nombre d'actes criminels chez lesquels il faut prendre également en considération la position de la partie lésée vis-à-vis de la poursuite pénale des auteurs de ces actes étant donne que ces actes touchent d'une manière spécifique la sphère personnelle de sa vie, tout en ayant en même temps une telle importance sociale que leur poursuite pénale ne peut pas être abandonnée uniquement à la partie lésée.

Outre l'analyse des actes criminels chez lesquels la poursuite pénale doit être entreprise sur proposition de la partie lésée, l'auteur traite aussi dans son travail les questions de procédure pénale liées à cet institut. Par la suite, partant du concept que la proposition de la partie lésée pour la pousuite pénale doit, en ce qui concerne la majeure partie des questions de procédure pénale, être traitée de la même manière qu'une plainte privée, l'auteur élabore toute une série de questions de cet institut pour donner des propositions *de lege ferenda* au sujet de la plainte privée dans la législation yougoslave ayant trait à la procedure pénale.

Mots clé: *L'acte criminel. - La poursuite pénale. - La partie lésée. - La proposition de poursuite pénale. - La plainte privée.*